

Uitgeverij Holland

Dit boek kan gekozen worden door de Jonge Jury 2016
www.jongejury.nl

Omslag: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Angelo Vergeer, 2014

ISBN E-boek 9789025112783

NUR 284

Laat ik duidelijk zijn: dit is wat er *werkelijk* gebeurde. In het echt. Yassien zat verstopt onder een tafeltje in de aula. Hij was bang, doodsbang.

Ze zaten wéér achter hem aan.

Hij hoorde voetstappen snel dichterbij komen, alsof hij werd ingesloten.

En hij hoorde stemmen; van overal kwamen stemmen.

Ze zouden hem te grazen nemen, zeker weten. Zijn hart bonkte wild in zijn borst. Zweet gutste over zijn voorhoofd.

Bang was hij, maar ook boos. Pokkeschool. Klerelijers. Weg wilde hij, vlug. Verwilderd keek hij om zich heen. Maar waarheen?

Een deur werd opengezwaaid.

Yassien dook ineen, maakte zich nog kleiner dan hij al was, schoof een stoel dichterbij. Tussen de poten door zag hij sneakers en spijkerbroeken.

‘Yassien, dikke homo, waar zit je?’

Was dat Zouhair? Of Achmed? Of was het Jordi?

Zijn adem piepte in zijn keel.

‘Yassien, ik krijg jou wel, vetzak. Ik weet waar je woont. Jij gaat dood.’

Hou je stil! Ze zijn met teveel. Blijf hier. Blijf onder de tafel.

Hij balde zijn handen tot vuisten.

Waar bleven nou al die rotleraren? Waar was nou de conciërge met zijn grote mond? Yassien mocht altijd komen praten. Ja, ja. ‘Zijn er problemen, Yassien? Gaat het allemaal wel goed thuis? Als je met iets zit, moet je het zeggen, hoor...’

Nu lieten ze hem gewoon doodgaan onder een tafeltje in de aula.
De bel klonk. Een deur werd dichtgeslagen.

Om hem heen galmde het van stemmen en voetstappen.

Zweet stroomde langs zijn dikke nek. Zijn vette haar plakte tegen zijn hoofd. Hij trok zijn broek uit zijn bezwete bilnaad. Toen verschoot hij heel langzaam een stoel en stak zijn hoofd naar buiten, onder de tafel vandaan.

De aula was leeg.

Kon hij er wat aan doen dat zijn pen uit zijn hand was weggesprongen? Daarnet, tijdens die schriftelijke overhoring. Hij wist geen een antwoord! Die eikel van een Bartels had hem geen kans gegeven.

‘Allemaal koppen dicht, of jullie krijgen nu een proefwerk! Allemaal zitten!’ brulde hij vanochtend vroeg, eerste uur.

Niemand hield natuurlijk zijn kop dicht. Niemand ging zitten. Is water nat? Nou dan.

Van ergernis greep Bartels naar de tas naast zijn stoel en sloeg ermee tegen het schoolbord. Keihard. Zo hard dat Brenda in lachen uitbarstte. Die slet lachte hem gewoon uit! Met haar naveltruitje en haar korte rokje.

‘Meneer Bartels, zo maakt u uw tas nog kapot,’ zei ze. ‘Dat vindt mevrouw Bartels vast niet goed. Dan moet ze weer naaien vanavond...’

De klas kwam niet meer bij van het lachen. Maar Bartels voelde zich vernederd. Brenda kon meteen vertrekken en iedereen moest zijn spullen opbergen; alsof iedereen zijn spullen al had uitgepakt. Woedend had Bartels de beamer aangezet en een aantal vragen op het schoolbord geprojecteerd.

Wie waren tijdens de Eerste Wereldoorlog de Geallieerden?

Beschrijf wat een ‘loopgraaf’ is?

Wat was een Dikke Bertha?

Waarom deed Nederland niet mee?

Wist Yassien veel. Gistermiddag had hij op de markt gewerkt: helpen opruimen en inpakken. Hij was pas om half acht thuis. En vanochtend vroeg, om zes uur, had hij alweer in de Dirk gestaan: vakken vullen. Als Bartels hem nou vroeg wat de cola kostte? Of een grote zak chips? Kijk, dat wist hij wel. Maar *Dikke Bertha?* Hallo zeg, was dat een fokkingzangeres of zo?? Yassien keek de klas rond. Zouhair zat te rommelen met Isalelbel; hij stak zijn hand onder haar tafeltje.

Merel was haar lippen aan het doen; ze werden bloedrood. Daarmee maakte ze zoenbewegingen naar Bartels wanneer hij haar kant niet opkeek.

Achmed zat in zijn tas te zoeken; naar de antwoorden zeker.

Hakim hing in zijn stoel, alsof hij thuis voor de televisie zat.

Niemand schreef.

Yassien tikte met zijn pen op tafel. Tyfus.

Wat gebeurde er tijdens de Eerste Wereldoorlog in Rusland?

Hij wist niet eens dat daar oorlog was.

Zijn pen draaide door zijn vingers.

Sterker, hij wist niet eens waar Rusland lag. Wat een gezeik.

En toen opeens was zijn pen weg. Als een raket schoot die door de lucht. Sneller dan zijn ogen konden volgen.

Yassien zag niet waar zijn pen terecht kwam, maar hij wist het wel.

Want drie rijen voor hem draaide Zouhair zich met een ruk om.

Zijn hand greep naar zijn hoofd.

Nee, hè...

Ze keken elkaar recht in de ogen. Yassien werd knalrood, waardoor hij zich meteen verraden had.

'Jij gaat dood,' siste Zouhair woest. Hij raapte de pen van de grond op en brak die doormidden.

‘Na de les ben jij dood,’ herhaalde Mohamed die naast Yassien zat; hij keek hem vol vuur aan.

‘Kill hem, Zouhair,’ fluisterde Jordi, terwijl hij zich in zijn handen wreef.

‘Stilte!’ riep Bartels door de klas. Hij had wel gehoord wat er gezegd werd. ‘Anders krijgt iedereen een 1.’

Maar het kon Bartels geen moer schelen dat ze Yassien hier ter plekke hadden dood gewenst. Zolang hij het zelf maar niet was.

De bel was nog niet gegaan of Yassien maakte dat hij wegkwam. Zonder succes, hij hoorde hoe ze als wilde honden achter hem aan sprongen. Hij hoorde hoe ze vaart maakten. Ze wilden hem hoe dan ook te pakken krijgen. De gangen waren vol, gelukkig. Yassien glipte overal tussendoor. Hoe dik je ook bent, als je veel gepest wordt, kun je erg hard rennen. Dat had Yassien wél geleerd op school.

Maar op de trap naar beneden – hij was er bijna – werd hij klem gelopen. Ineens waren er twee jongens: Ozgün en Erno. Yassien kon geen kant op; hij botste gewoon tegen die twee op. Ze hoefden geen stap te verzetten, ze hadden hem direct te pakken.

Erno draaide Yassiens arm op zijn rug. ‘Wat moet jij, jongen?’

En gelijk was daar Zouhair, met Jordi in zijn buurt.

‘Met pennen gooien? Ben jij niet wijs of zo?’

‘Doe normaal,’ zei Yassien. ‘Respect, weet je.’

‘Normaal?’ vroeg Zouhair.

Erno draaide Yassiens arm verder aan.

Yassien verging van de pijn, maar hij gaf geen kik.

Om hen heen draafden scholieren langs, trap op, trap af. Niemand die iets deed, het voor Yassien opnam. Ze keken wel uit.

Zouhair spuugde Yassien recht in het gezicht.

Ozgün gaf hem een knietje.

Yassien kromp ineen en zakte naar de grond.

Jordi gaf hem een schop in zijn kruis.

Toen gilde Yassien het uit van de pijn. En dat bracht redding, voor heel even.

‘Jongens, doorlopen! Wat moet dat bij die trap? Jullie versperren iedereen de weg. Niet stilstaan, niet vervelend doen. Vooruit! Opstaan en doorlopen.’

Met uitgespreide armen kwam Beckman van Techniek op het groepje aflopen en dreef de jongens op als een boer die zijn koeien naar de stal drijft. ‘Kom op, jongens, naar jullie klas.’

‘Ja meneer,’ zei Ozgün, maar hij liet zich niet duwen. Traag slenterde hij verder met Beckman dicht achter zich aan.

‘Kom op, opschieten,’ zei Beckman voor hij de hoek omsloeg.

Yassien volgde hem snel, wegwezen.

‘We krijgen je wel. In de pauze. Of na school,’ hoorde hij nog sissen.

Het zweet gutste over zijn rug.

Dat was het moment dat zijn hand in zijn broekzak naar het mes zocht.

Een mes? Waarom neem je in godsnaam een mes mee naar school?

Omdat het vmbo waar je op zit nog geen poortjes bij de ingang heeft, lekker handig.

Yassien kon zijn mes ongemerkt mee naar binnen en naar buiten smokkelen, geen haan die ernaar kraaide. Bovendien gaf dat mes hem een gevoel van veiligheid. Dat hij uiteindelijk niet bang hoefde te zijn. Voor niemand. Het idee dat hij een mes kon trekken in geval van nood – als het echt helemaal fout liep – gaf hem de moed om elke dag opnieuw naar school te gaan. Hoewel niemand dat wist of dat aan hem zag, was Yassien *iemand*. Door dat mes in zijn zak.

Niet dat het mes hem ooit geholpen had. Het bleef diep weggestopt in zijn broekzak zitten, terwijl hij keer op keer werd uitgescholden en bespuugd en vernederd en getreiterd en geslagen en geschopt door een groepje jongens dat de pik op hem had. Yassien was dom en Yassien was dik. Yassien was klein en Yassien was lelijk. Heb je meer redenen nodig? Mensen hebben blijkbaar een aangeboren behoefte om ergens tegenaan te schoppen. Misschien wel om hun eigen fouten te verbergen.

Dat werd dus Yassien. Yassien die zweette als een otter. Yassien die dommer bleek dan een ezel. Yassien die zo lomp was als een nijlpaard. Yassien die in zijn broekzak een mes had...

Maar dat laatste wist niemand.

Zijn vader had dat mes voor hem meegenomen uit Marokko. En een iPod. Waarom hij dat gedaan had, bleef voor Yassien een raadsel. Zijn vader nam nooit iets mee uit Marokko. Niet voor hem, en ook niet voor zijn moeder. Soms was hij weken weg, zogenaamd voor zaken, en dan opeens stond hij weer voor de deur. Maar altijd met lege handen.

Alle jongens uit de buurt kregen van hun vader van alles: nieuwe sneakers, nieuwe spijkerbroeken, nieuwe mobieltjes. Yassien kreeg nooit wat. Zijn vader liet hem links liggen.

Alle jongens uit de buurt werden thuis in de watten gelegd. Ze mochten alles. Laat thuiskomen, rondhangen in de stad, op scootertjes rijden.

Yassien had niet eens een fiets.

En toen was daar op een dag zijn vader met dat mes.

‘Hier, jongen.’

En met die iPod. Zijn vader hield hem vast aan de draadjes van de oordopjes. Alsof dat ding onrein was, alsof het gejat was. Toen hij hem aanzette, stond de iPod vol met Marokkaanse muziek.

Yassien had er één keer naar geluisterd. Wat moest hij ermee? Wilde zijn vader hem soms de Marokkaanse cultuur bijbrengen of zo? Hem iets vertellen over Marokko?

‘Hier, jongen.’ Hij zei er verder niets bij.

En vragen was altijd vragen om moeilijkheden. Dat had Yassien op school wel geleerd. Voor je het wist, kreeg je een uitleg die je in je hoofd moest stampen en vervolgens weer moest kennen voor een proefwerk. Of kreeg je een klap voor je kop, ‘omdat je niet zoveel moest vragen.’ Je kon maar beter niks weten.

En dat mes?

Was dat ook een aanwijzing? Yassien keek ernaar en dacht erover. Wilde zijn vader soms een échte man van hem maken? Strijdvaardig en weerbaar?

‘Hier, jongen.’

Wat moest hij ermee?

Eerst had het een tijdje op zijn slaapkamer gelegen, in een la. Maar toen Zouhair hem bijna gekeeld had, vond Yassien het tijd om het mes mee te nemen.

Vanaf toen zat het in zijn broekzak, diep weggestopt, maar toch.

Tijdens de pauze had Yassien zich opgesloten in de wc. Bekend terrein. Daar zat hij vaker als ze hem weer met de dood bedreigd hadden. Dat gebeurde zo’n twee, drie keer per week. Soms met een reden, vaak ook niet. Een reden kon zijn dat hij een meisje had aangesproken in zijn klas.

‘Hé homo, wie zei dat jij mocht praten?’

Of dat hij bij hoge uitzondering een goed antwoord op een vraag had gegeven.

‘Wijsneus!’

Maar vaak ook om niks. Omdat hij toevallig in de buurt stond. Of juist niet in de buurt stond.

Yassien zat op de wc-bril en keek op zijn horloge. Hij volgde de secondewijzer die ijverig zijn rondjes maakte. Nog acht minuten, dan was de pauze weer voorbij.

Het was nooit bij hem opgekomen een andere school te zoeken. Of te spijbelen. Of te blijven hangen op de markt. Of bij de Dirk, daar was werk genoeg. Trouw sjokte hij elke ochtend opnieuw naar school, hoewel iedere dag hem zwaarder viel. Niemand die het merkte, maar gaandeweg nam zijn boosheid toe. Alle meisjes werden 'hoeren'. Alle jongens 'klerelijers'. Alle leraren 'eikels'.

Nou ja, eigenlijk kon iedereen de tyfus krijgen. Binnenin kookte hij al van woede, alleen aan de buitenkant was nog niets merken. Nog niet...

Stipt twee minuten voor zijn les weer begon, verliet Yassien de wc en liet zich nerveus maar ongezien meevoeren in die onafzienbare stroom van leerlingen, niet wetend waar ze vandaan kwamen en niet wetend waar ze heengingen.

Nooit gingen de lessen zo akelig snel voorbij als die middag.

Na de laatste bel wist Yassien niet hoe vlug hij moest weggkomen.

Maar ze hadden hem ogenblikkelijk in de gaten.

Rahim was erbij, en Mohamed. Jur en Abdul.

Ze stonden achter Zouhair opgesteld, midden in de gang, klaar voor de aanval.

Yassien zette het op een rennen. Dook een trap af. Duwde leerlingen opzij. Maaide met zijn armen. Schoot de aula in en verstopte zich onder een tafeltje.

Daar werd het doodstil en hoorde hij alleen het suizen van zijn bloed en het bonken van zijn hart. Daar zat hij ondergedoken voor zijn klas en de tijd verstreek.

Van elk geluid schrok hij op. Soms kwam het dichterbij, soms stierf het weg.

Hoe laat zou de school dichtgaan?

Zouden ze alle klassen langsgaan?

Zouhair is het ergst van allemaal.

Hoe lang kon je je blijven verstoppen?

Toen opeens, als bloedhonden die hun prooi roken, hadden ze de aula ingekeken.

God bestaat, want joelend waren ze verder getrokken.

Yassien bleef zitten waar hij zat.

Na vijf minuten of misschien wel tien, twintig minuten was de deur weer opengezwaid en had Yassien zwarte werkschoenen door de aula zien lopen. Eerst ver weg, aan de andere kant van de zaal.

Wie was dat?

Voorzichtig en onhoorbaar had Yassien zijn hoofd onder het tafeltje uitgestoken, als een schildpad, maar hij kon het niet goed zien. Dus had hij zich weer teruggetrokken in zijn schulp, en daarbij een stoel omver gestoten.

Het geluid sneed scherp door de stilte.

Ineens stonden de schoenen voor zijn neus. Werd de omgevallen stoel rechtgezet, en boog iemand zijn hoofd tot onder het tafelblad.

‘Wat zijn we hier aan het doen?’

Yassien keek recht in het pokdalige gezicht van de conciërge.

‘Wat is er met jou aan de hand? Ben je iets kwijt? Of iets verloren?’

Yassien kwam onder de tafel vandaan. Hij keek de conciërge niet aan. Maakte zich klein, staarde naar de grond.

‘Kom knul, als je je tong verloren hebt, kun je beter *moven*,’ sprak de conciërge kordaat. ‘Hup, naar buiten, naar huis jij.’

Aan zijn arm werd Yassien meegetrokken de gang in, naar de uitgang. Daar werd de deur voor hem opengehouden, en werd hij met een zetje in zijn rug de school uitgeduwd, het plein op.

Vanuit zijn ooghoek zag hij de jongens.
Achter hem werd de deur dichtgetrokken.
Voor hem kwamen de jongens meteen op hem af sprinten.
Ze waaierden uit over het schoolplein om hem geen kans te geven
te ontsnappen. Mohamed, Abdul, Jur...
Angstig keek Yassien naar links en rechts; hij kon nergens meer
heen. Er waren geen leraren in de buurt, niemand die hem helpen
kon. Ingesloten werd hij nu. Hij zat als een rat in de val.
Stokstijf bleef hij staan, wat moest hij anders?
Hij kon schreeuwen, hij kon slaan, hij kon schoppen.
Maar er zou toch geen verandering komen.
Morgen wachtte hem weer zo'n dag.
Net als overmorgen.
'We maken jou dood, ik zweer het.'
Hij kon de jongens al ruiken. Met hun muffe bontcapuchons, hun
stinkende haargel. Als leeuwen sprongen ze op hun prooi.
'Jouw moeder is een hoer.'
'Vieze vette homo.'
Yassien maakte afwerende gebaren.
'Wat wil je nou, *a sahabi?*' Dat was Zouhair. 'Beetje met pennen
gooien. Wou je me pijn doen, of zo?'
Toen voelde Yassien een klap tegen zijn hoofd. Hij keek opzij. Wie
deed dat?
Kreeg hij een stomp in zijn buik, gevolgd door een schop.
'Donder op, klerelijers.' Dat was zijn stem.
'Niet voordat je dood bent!'
Weer een keiharde klap, nu op zijn rug.

En toen lag dat mes in zijn hand. Vanuit het niets.
Wat moet je daarmee?
Steken.

Dus Yassien stak.
En nog een keer.
Tegen die gasten riep hij: 'Rot op, of ik steek je kapot.'
Ze weken uiteen.
Rahim, Jur.
En Yassien stak nog een keer.
Toen zette hij het op een lopen. Hij wilde weg, net als Zouhair.
Maar Zouhair kwam niet ver.
Zouhair zakte in elkaar. Hij viel op de grond.
Een van de jongens begon te schreeuwen, want er stroomde bloed
over het schoolplein.

Zo is het werkelijk gebeurd.

HOOFDSTUK 2

Let op: nu ga je lezen wat had *kunnen* gebeuren.

Misschien wel wat had *moeten* gebeuren.

Maar zo is het dus niet gegaan; de rest van het boek is van mijn hand. Al had het wel gekund, wat ik je nu ga vertellen. Als iedereen had nagedacht.

Gewoon, *nadenken*. Zouhair. De vrienden van Zouhair. School. De conciërge.

Maar ook Yassien...

Yassien die – laten we nog even teruggaan naar die aula – nog steeds verstopt zat onder dat tafeltje. Hij was bang, doodsbang.

Ze zaten weer achter hem aan.

Hij hoorde voetstappen, hij hoorde stemmen. Ze zouden hem te grazen komen nemen. In elkaar slaan, zeker weten. Zijn hart bonsde in zijn keel.

Bang was hij, maar ook boos.

Een deur werd opengezwaaid. Zwarte werkschoenen beenden door de ruimte. Eerst in de verte. Voorzichtig en onhoorbaar had Yassien zijn hoofd vanonder het tafeltje uitgestoken, als een schildpad, om te zien of hij iemand herkende. Hij kon het niet goed zien. Vlug had hij zich weer teruggetrokken in zijn schulp, maar daarbij dus die stoel omver gestoten.

Het geluid sneed scherp door de stilte.

Ineens stonden de schoenen voor zijn neus. Werd de omgevallen stoel rechtgezet, en boog iemand zijn hoofd tot onder het tafelblad.

‘Wat zijn we hier aan het doen?’

Yassien keek recht in het pokdalige gezicht van de conciërge. ‘Wat is er met jou aan de hand? Ben je iets kwijt? Heb je iets laten vallen?’

Yassien kwam onder het tafeltje vandaan. Hij keek de conciërge niet aan. Maakte zich klein, staarde naar de grond.

‘Yassien, vertel op, wat deed je daar onder die tafel? Wat doe je hier in de aula? Iedereen is al naar huis.’

De conciërge wachtte op antwoord, maar hij klonk eerder behulpzaam dan streng.

Toch bleef Yassien zwijgen als het graf. Hij keek naar zijn afgetrapte gypen; zijn veters hingen los.

‘Weet je wat ik denk,’ zei de conciërge toen, en hij ging op het tafeltje zitten, ‘ik denk dat jij weer gepest wordt. Ik denk dat jij achterna gezeten werd. Is dat zo?’

Yassien gaf geen antwoord. Het pesten zou altijd door blijven gaan. Daar kon geen conciërge tegenop.

‘Waarom vertel je het me nou niet? Je hoeft geen namen te noemen. Zeg gewoon of ik gelijk heb of niet,’ ging de conciërge verder. Maar Yassien zweeg in alle talen.

‘Weet je, Yassien, als je het me niet vertelt, als je er niet over wilt praten, zal er ook niets veranderen. Dan gaat het pesten rustig door. Dan blijft het probleem bestaan.’

Yassien zei niets.

De conciërge keek de lege aula rond. En kreeg een nieuw idee. ‘Zal ik er met je mentor over praten? Misschien kan hij eens met die pestkoppen praten. Of hun ouders...’

Yassien schrok. Mooi niet! Dat soort gesprekken leverde nooit veel goeds op. Zouhair en zijn maten zouden pislink worden. O nee. Waar bemoeide die man zich mee?

‘Er is niks,’ zei hij.

‘En daarom heb je je verstopt onder dit tafeltje?’ zei de conciërge. Yassien zweeg weer.

‘Zeg het dan. Ze hebben je weer bedreigd, ze zaten je achterna,’ beet de conciërge zich verder vast, ‘en daarom ben je de aula in gevlucht. Toch?’

‘Zoiets,’ zei Yassien toen. Hij keek door de ramen, maar zag alleen een lege gang.

‘Mohamed zeker? Of was het dit keer weer Zouhair?’

De conciërge zat akelig warm. Benauwd keek Yassien om zich heen.

‘Ik moet naar huis,’ zei hij.

‘Oké, oké, je moet het zelf weten... Zal ik je bij de hoofdingang naar buiten laten, of via de nooduitgang?’ vroeg de conciërge toen slim.

‘De nooduitgang,’ zei Yassien.

De conciërge knikte alsof hij dat antwoord wel verwacht had. ‘Nou, kom op dan.’

Even dacht Yassien dat de conciërge een arm om zijn schouder zou slaan, maar dat was niet zo. Gedwee liep Yassien naast hem. Ze sloegen een gang in, en even later nog een.

Yassien wist wel waar de nooduitgang was; die had hij vaker genomen. Heel wat keren had het alarm er opgestaan en was de hele school in rep en roer geraakt. Nu niet. Nu liet de conciërge hem uit, deed de deur voor hem open.

‘Tot morgen Yassien, en weet dat het nooit te laat is om bij me langs te komen. We kunnen er toch over praten,’ zei de conciërge nogmaals. Hij bedoelde het vriendelijk, en zo keek hij er ook bij.

‘Later,’ zei Yassien, meer niet. Hij stapte de buitenwereld in, maar niet nadat hij angstvallig om zich heen had gekeken. Gelukkig was er niemand te zien. De straat was leeg.

Achter hem viel de deur dicht.

Omdat je het nooit helemaal zeker wist, ging Yassien sneller lopen.

Een gewaarschuwd mens telt voor twee. Hij begon te rennen. Harder en harder.

En dat had hij beter niet kunnen doen, want zo viel hij op. Mensen keken hem na. Wat rende dat dikke joch hard. Had hij soms iets gestolen?

Harder ging Yassien, als een angsthaas. Hij dook tussen geparkeerde auto's door. Hij rende zo vlug als hij kon.

Twee straten verder was het bingo.

Mohamed zag hem het eerst. 'Daar gaat Yassien, grijp 'm!' gilde hij.

Meteen werden er scootertjes gestart, werd er gas gegeven. Binnen een mum van tijd werd hij klem gereden, en tegen de straat gewerkt. Vanaf de grond keek hij tegen vuisten die op hem in beukten. Hij voelde het schoppen in zijn buik en tegen zijn rug.

'Dat flik je nooit meer, vetklep!' hoorde hij.

En: 'Waar je je ook verstoppt, gek, we krijgen je altijd.'

'Met een pen gooien, hè?! Van achter aanvallen. Respect, weet je.'

Dat was Zouhair, die de armen wegtrok waarmee Yassien zijn gezicht beschermde. Meteen vloog er een klodder spuug tegen zijn wang. Er volgde nog een schop, en toen opeens waren ze weg. Al-
lemaal.

Yassien kwam overeind. Er was niemand te zien, de straat was leeg.

Hij rook de scootertjes nog, in alle haast vertrokken. De stank hing kwaadaardig om hem heen.

Waarom die gasten zo plotsklaps waren verdwenen, kwam niet bij hem op.

Ook de pijn van de klappen en de schoppen voelde hij niet.

Nee, Yassien voelde zich vernederd. Dat vertaalde zich in opkomende woede. Zijn hand zocht en vond het mes in zijn broekzak. De volgende keer stak hij ze dood, die etterbakken, een voor een.